

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

Frater Ioannes Ortunius

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

dictus Pater Oiedius eorum Magister, quas mihi aliquoties retulit, & postea etiam scripto delatae & visae sunt mihi dignae quae huic historiae infererentur, non solum pro honore Patris Balthassar, qui fuit eorum Magister spiritualis; sed etiam ut exemplorum aded illustrium memoriam id efficiat nunc in religiosis studiosis, quod faciebat dum illi viuerent in eis, qui illos imituebantur.

Frater Ioannes Ortunius.

PRIMUM locum demus Ioanni Ortunio de quo ego ipse Patrem Balthassarem in quadam exhortatione audiui dicentem se nunquam legisse in vitis Patrum Heremicorum res grandiores, quam in hoc Fratre vidisset: cum Metinae, ubi fuit eius Tyrocinij Magister; tum Salmanticae, ubi eius fuit Rector. Interis operam dantis. Ingressus est Societatem cum esset viginti annorum, cum multis alijs anno septuagesimo primo, inter quos raro sanctitatis exemplo eminebat toto tempore Tyrocinij: sed multo adhuc amplius breui illo tempore, quo superuixit cum Philosophiae operam daret Salmanticae. Erat praecleari ingenij, magnamque curam in suis studijs ponebat; ita tamen, ut nec punctum remitteret de feruore virtutum: ipsolum opere facile ostendebat, se multo plura facere virtutes, quam Eruditionem. Nominatim autem excelluit in Obedientia, & Mortificatione, tam interna, quam externa, cum quadam modestia

destia, & aded exacta ac immutabili morum compositione, vt manifestum faceret testimonium admirandi sui quieti, compositi, & valde mortificati spiritus. Erat tunc Collegij Subminister Pater Ioannes Rodrigius, vir sanctus, valde taciturnus, seuerus, pœnitens, & summè obediens in omnibus, quæ Pater Rector illi committeret, vt benè suo munere fungeretur. Commiserat ergo illi, vt Fratres studiosos tam Theologos, quàm Philosophos; (& hos maximè, quia erant quasi Nouitij) benè exercet in mortificationibus, & abiectis Officijs. Bonus ergo Subminister ex se aliàs ad huiusmodi exercitia valde propensus, accepto hoc Obedientiæ stimulo, valde diligenter ei satisfacere studuit. quare cùm omnes in varijs occasionibus, tum multo ampliùs Ioannem Ortunium (de quo maiorem habebat opinionem) extraordinarijs exercebat probationibus. Expectabat ad portam scholæ, donec lectio absolueretur; & inde statim Fratrem prædictum, & Franciscum Cordubensem, (de quo paulò post dicemus) vocatos, mittebat ad culinam, vt ollas & scutellas lauarent, & alias similes occupationes obirent: quæ quotidie pro illis seruabantur: ad quas multò lætiori vultu, quàm ad audiendas lectiones accedebant; nullis querelis, aut tergiuersationibus; ita vt nec insinuarent quidem, vt sibi liceret recens auditam lectionem reperere. Et quamuis Professor hoc sentiebat, & pro suis discipulis agebat, ne tali tempore occuparetur: illi tamen nihil aliud curabant, nisi vt obedirent, seque magna animi quiete & læritia mortificarent.

IOANNES Ortunius adeò excelluit in hoc
 ut eius Obedientia videretur prodigiosa : adeò
 erat sincera, ad nutum, exacta, ac perfecta : ut
 recensendis Exemplis apparebit. Quodam
 spere in Hyeme, cum esset ingens tempestas ve-
 torum, & niuium, Pater Ioannes Rodrigus
 crepusculo vespertino offendit Ioannē Ortunium
 in quodam transitu versus parvam Collegij
 am; dixitque illi, Ioannes, exspecta hic, donec ego
 reuertar: habeo enim aliquid tibi iniungendum.
 Transiit Pater, sed ob alias occupationes oblitus
 est, quid Fratri illi dixisset. At bonus Ortunius,
 atque si fuisset saxum immobile, nec in
 punctum inde se mouit, etiamsi ingenti frigore
 & vento ac niuibus grauius offenderetur.
 nona erat iam hora noctis, & cum nec ad primum
 mam, nec ad secundam mensam venisset: ad-
 uertit hoc vnus ex condiscipulis, retulitque
 suo Magistro, adhibita est diligentia per totam
 domum, ut scirent, ubi esset: & non inueni-
 interrogarunt etiam prædictum Patrem Ioan-
 nem Rodrigum, an fortè aliquid de illo sciret:
 qui, oblitus quid Ortunio dixisset, respondit:
 se nihil de eo scire. Redeunt iterum, ut illum
 quærant: & tandem valde tardè in eodem
 transitu illum inuenerunt, frigore valde afflic-
 tum, pedibus niue coopertis; quem cum Magister
 reprehenderet, & quæreret quid tempore &
 hora ibi faceret? magna pace & tranquillitate
 respondit: Patrem Ioannem Rodrigum iussisse
 illum ibi expectare, donec reuerteretur; &
 quia necdum reuersus erat: ipsi exspectasset.
 Obstupuerunt omnes ad exactam adeò

adeò Obedientiam : & , omni dubio procul , nisi inuentus fuisset , mansisset vsq; mane cum magna animi sui lætitia.

IN area eiusdem Collegij erant tunc quidam lecti cum floribus , distributi à Patre Ministro inter studiosos , vt vnusquisque in suo tres aquæ situlas quotidie spargeret : quo flores (quia erat æstas) recentes conseruarentur . Quadam igitur hebdomada cum multum pluisset , nihilominus Ioannes Ortunius quotidie in designato sibi lecto tres aquæ situlas aspergebat , in conspectu multorum adstantium , monebat illum eius Magister , eò quòd in tantis pluuijs ipse adhuc lectum illum aspergeret : cui ille magna cum modestia & humilitate respondit : Pater iussus sum tres situlas aquæ quotidie hic spargere ; nec dictum fuit ; vt si placeret , abstinerem . Admiratus Pater sanctam sui discipuli sinceritatem in obediendo cœcè , tacuit .

SED multò adhuc magis idem Pater obstupuit raram eius obedientiam in alia occasione . Audiebat cum nostris studiosis Fratribus Philosophiam Sacerdos quidam magnæ virtutis & exempli ; sed valde rudis & exiguæ adeò memoriæ , vt lectio , quæ per vnâ aurem ingrediebatur , per alteram exiret . Commisit Ortunio Professor , vt quotidie finita lectione , eam cum hoc Sacerdote repeteret ; & quantum posset , iuaret , vt eam caperet : fecit hoc Frater extraordinaria cura ac diligentia , perseverantia , ac amore , respondens illi ad omnia interrogata , quandocunque interrogaret , cum incredibili charitate , & nullo vnquam

quam impatientiæ, aut tædij signo edito, etiam si apertè satis aduerteret: laborem suum esse inutilem; & absque vlla spe, quòd ille aliquid profecturus. Et cum Professor Omnium interrogaret: quomodo sibi cum locis succederet? solùm respondebat: ille facit, quod potest. Omnes mirabantur tantam eius tolerantiam: nam alij condiscipuli tertio die defatigabantur repetitione lectionis cum eo, sed Ordinarius constans erat & infatigabilis in ijs, quibus cere iubebatur.

SE D non præteribo, quod ei tunc euenit, quod ostendit, quanti ipse faceret ac veneraretur, quod quid vel umbram haberet Obedientiæ. Sedebat in initio renouationis studiorum ad sanctum Iacuum, super quosdam lapides, vt suam lectionem repeterent: quos videns Superior, dixit *lepide in mensibus erratis, super lapidem nõ sedentis*, qui adeò Obedientiæ studebat, verba Superioris ita seriò accepit, vt ex tunc, vsque ad finem Aprilis, etiam si socius super lapidem sederet, potius staret: cum autem mensis Maius cepit, ipse quoque sedebat: & cum aliqui hoc cognouerent: mysterium ab eo exquisierunt: quibus sincerimè respondit: Patrem Rectorem dixisse, quod in mensibus, quorum nomina habent R. super lapidem sederent; ac propterea se vsque ad initium Maij non sedisse.

HANC eandem veritatem, & exactam rationem tenebat in omnibus rebus Obedientiæ, etiam minimis: sæpius enim euenit scribenti, vel ordinaria campana, vel nomine Superioris ad aliquid aliud vocaretur: & statim ingredien-

cui id licebat, chartamque videns, in qua ille scribebat, inuenit inchoatam literam, nec absolutam, vt celeriter, & sine mora, iuxta regulam iret, quò vocaretur. Hinc etiam ratio illa orta est, adeò exactè faciendi examen particulare de vno solo defectu pro more Societatis, obseruatis omnibus eius documentis vsque ad minimum, adnotandi & conferendi defectus vnus diei cum altero; quod obseruauit etiam in extrema ægritudine, vsque ad diem præcedentem ipsam mortem. semper enim habuit libellum, in quo eos notabat, absconditum, ne quis illum videret: in quo voluit P. nostrum S. Ignatiũ imitari, de quo idem scribitur. valde. n. magno honori comodoq; sibi ducebat, quod vestigia sequeretur S. Fundatoris, què D. N. tanquã Ducem ipsi dedisset.

QVID verò dicemus de ijs, quæ ille. in Extremo suo morbo egit, ac perpessus est? habuit. n. occultũ quoddam vlcus cum ingenti cruciatu, quod prohibebat ipsũ sedere quod per dies aliquot occultauit: tum quòd non vereretur tantũ periculũ, atq; reuera erat: tum quòd ob insignem suam honestatem erubesceret Chirurgo illud ostendere. Dolor cogebat illum, aliquod signum edere, vt in schola nõ posset rectus sedere, sed quasi ad vnum latus: quod Professor aduertens, causã requisit: cui ille respõdit, esse quẽdã tuberculum in loco sessionis: tũc Professor replicauit: ppter vnũ tuberculũ sic sedebis? cui Ortunius, optimè dicit, inquit, R. V. quare p tres sequẽtes dies, etiã si graues dolores sentiret, rectè sedit, nullo indicio suos dolores p dẽs: sed malũ adeò creuit, vt iussu Superioris oportuerit medico, & Chirurgo locũ ostẽdere; q vidẽtes,

statim agnouerunt ingens imminere periculum. Et cum malū ad interiora valde penetrasset, horrendas carnificinas, & cruciatus adhibuerunt: ipse verò tanquam saxum quoddam, nec manuum cruciantis refugiebat, nec doloris vllum figum edidit, aut questus est: omnibus stupentibus heroicam adeò illius patiētiā, & animi fortitudinē omnibus ipsum visitantibus lætum semper vultu ostendebat, & placidē ac iucundē respondens: sum in manibus Dei, faciat mecum iuxta sanctissimam suam voluntatem: nec meuo de manu eius mortem, nec dolor me terret. Tandem peruenit ad extremum suorū laborum; & apertē est illi dictum, nullum superesse remedium. Gausus est S. Frater, mortis suæ audito nuncio. Fecit Confessionem generalem P. Stephano Oiedo Professore suo, copiosas fundēs lacrymas ob sua peccata, quæ tamen adeò erāt leuia, vt Confessarius affirmans, non solū se non inuenisse vllū peccatum lethale, aut de quo, quod tale fuisset posset dubitari; sed neque peccata venialia grauiā malitiosē, & aduertentē facta: cū tamen in flore esset tunc suæ iuuentutis, vt qui 23. ætatis annum non excederet. Peracta Confessione, magno cordis affectu, & lacrymis P. Rectore petijt, vt iuberet, aliquid sibi importari, super quem posset expirare: nam magno sibi fore solatium, quod posset videre se mori iuxta merita grauissimarum suarū culparū. His & alijs valde inflammatis amoris Dei affectibus, cum reliqua Sacramenta suscepisset, spiritum suum Deo reddidit, cū ea suauitate, & pace, quā sancta eius vita fuit promerita, quæ verē fuit admirabilis: eius silētium perpetuum, charitas erga omnes ingens

ingens, honestas, & puritas Angelica, etiam dum se indueret & exueret; tanta erat conscientiae eius puritas, ut eius Magister, & alij etiam attentè obseruantes an defectum aut imperfectionem aliquam in eo deprehenderent, nihil tamen tale animaduertere potuerint. Ad solatium autem domesticorum habuit P. Balthassar quadam exhortationem de heroicis sancti huius Fratris virtutibus, de quibus dixit, quod superius insinuauimus; quae non minorem adferebant admirationem, quam quae de sanctis Patribus in Eremito existentibus referuntur. Sed cum Deus noster idem sit semper, nec manus eius sit abbreviata, non adeo mirandum est, quod & nunc adeo sit liberalis in gratijs ac beneficijs erga feruentes suos seruos, quemadmodum fuit in saeculis praeteritis. Si enim voluerimus ipsius gratiae cooperari, efficiet ipse in omnibus, & per omnes, qui se disposuerint, res verè admirandas, & infinita sua magnitudine & bonitate dignas.

Frater Franciscus Cordubensis.

SO C I V S Ioannis Ortunij in Tyrocinio & in Philosophia fuit Franciscus Cordubensis filius Ducis Cardonae & Segoruae, Marchionis Comarenfis: qui cum fuisset Vniuersitatis Salmanticensis Rector, Deusq; eius cor tetigisset, ingressus est Societatem eodem Anno 71. fuitque Metinae in Tyrocinio sub P. Balthassare, & postea Salmanticae eodem Rectore, vbi Philosophiae ac Theologiae operam dedit. Ab ipsis inijs valde sibi cordi accepit, ad perfectionem anhelare:

Y 5 adeo